

fører kredse, det gaar i Dommerkredse og blandt Studenterne, ja, endogsaa i den røde Bygning taler man om, at Tidspunktet tænkes udskudt. Personlig føler jeg mig overbevist om, at det ikke vil blive Tilfældet, idet det, som sagt, er mig bekendt, at man i Justitsministeriet arbejder ivrigt paa at føre Loven ud i Livet. Men Rygtet eksisterer; det er der ingen Tvivl om. Jeg vil fremdrage det her for at give den højtærede Justitsminister Lejlighed til paa dette Sted at afkræfte det, hvad jeg haaber, at han baade kan og vil, og det paa det mest eftertrykkelige. Jeg vilde nemlig meget stærkt beklage, om Rygtet skulde tale sandt. Man har naturligvis travlt i Justitsministeriet, da de ekstraordinære Forhold for Tiden i meget høj Grad lægger Beslag ogsaa paa Justitsministeriets Embedsmænd — der er mange og vanskelige Sager, der skal ordnes —, men det fornødne Personale maa formentlig ogsaa være for Haanden. I hvert Fald bør det ikke gaa ud over Retsreformen. Det kunde maaske nok knibe med at faa de fornødne Retsbygninger færdige eller med at faa omdannet de Bygninger, der skal omdannes; men skulde det vise sig at knibe, maa man hjælpe sig med de Bygninger, man har. Man maa midlertidig kunne indrette sig saaledes, at man ikke af den Grund behøver at skyde Retsreformen ud, naar man ved, at det kun er midlertidig. Det kommer jo ikke saa meget an paa Lokalerne som paa, at den rette Aand og Villie er til Stede i disse Lokaler til at føre Reformen ud i Livet saaledes, som den er tænkt. Jeg føler mig ogsaa overbevist om, at den Mand, der her i Byen, altsaa for Østre Landsrets og Københavns Byrets Vedkommende, skal føre Reformen ud i Livet, har Forstaaelsen af, at man meget godt kan hjælpe sig midlertidig, hvis det ikke paa Grund af de vanskelige Bygningsforhold og de øvrige Omstændigheder i det hele taget kan lykkes at faa de nye Bygninger indrettet efter Formaålet. Det maatte man i alt Fald hellere end at udskyde Reformen; thi da vil der let gaa for meget i Stykker.

Jeg vilde, som sagt, af mange Grunde beklage, om Tidspunktet for Retsreformens Ikrafttræden skulde udskydes. Vi trænger virkelig til at faa en anden Aand ind i vor Retspleje. Det var jo ogsaa ud fra denne Erkendelse, at det omsider efter mange og lange Forhandlinger lykkedes at føre Retsreformen igennem. Vi trænger til virkelig gennemgribende Forandringer, derfor bør vi ikke leve under det gamle Sy-

stem længere end absolut nødvendigt; det maa bort snarest muligt. Det giver sig stadig uheldige Udslag i det praktiske Liv, og det har netop i de sidste Dage givet sig et Udslag, som har vakt Opmærksomhed rundt omkring. Jeg tænker her paa den Affære, som har været omtalt i Bladene i den sidste Tid vedrørende den Murer, hvem man i Arresten berøvede hans Uldtrøje, hvilket med stor Sandsynlighed medførte, at han paadrog sig en langvarig Sygdom, som han maaske vil lide under i mange Aar. Jeg skal referere Sagen ganske kort, fordi de fleste Medlemmer allerede kender den af Bladene. Den paagældende Murer blev anholdt paa en efter alt, hvad der foreligger, temmelig løs Mistanke. Der forelaa et anonymt Brev og nogen Sladder mellem Naboerne, og paa det Grundlag blev han arresteret. I Arresten berøvede man ham hans Uldtrøje, skønt han protesterede derimod. I den Tid, han var uden Uldtrøje, blev det særlig koldt, og han paadrog sig en Lungesygdom. Han blev ganske vist efter ikke ret mange Dages Forløb løsladt, og samtidig havde han faaet Tilladelse til at faa en anden Uldtrøje, men han havde da paadraget sig en Sygdom, som var meget alvorlig, og som han endnu lider under. Nu har jeg nok set, at man fra forskellige Sider har villet reducere dette Tilfælde og paastaa, at hans Sygdom ikke just skyldtes det, at hans Uldtrøje blev ham berøvet, og det skal jeg heller ikke særlig stærkt hævde. Jeg holder mig til Overrettens Dom. Da det nemlig viste sig, at han blev løsladt, uden at der var blevet rejst Aktion mod ham, søgte han Erstatning for den Tid, han havde siddet uforskyldt i Varetægtsarrest, og denne Sag blev anlagt ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret, der tilkendte ham en efter Forholdene ualmindelig høj Erstatning. Jeg siger ikke, at den var høj i Forhold til det, Manden havde lidt, men i Forhold til, hvad Retten plejer at tillægge i Erstatning, var den ualmindelig høj. Dommen gør det netop med den udtrykkelige Motivering, som jeg her har omtalt. Det hedder i Dommen, at da Retten maatte antage, at Aagaard var uskyldig i Tyveriet, og da han ikke selv havde givet Anledning til Fængslingen, blev der tilkendt ham en Erstatning paa 800 Kr. hos det offentlige. Ved Bestemmelsen af Erstatningen var det taget i Betragtning, at Citanten støttet til en Lægeerklæring havde godtgjort, at medens han var i Arresten, hvor man havde unddraget ham hans Uldtrøje, havde han